

**Malý zpravodaj
dolnobenešovské
farnosti**

NEDĚLNÍČEK

Kristus vstal z mrtvých ...Aleluja!

Duben 2021

Druhé výročí postavení Misijního kříže – 30. 3. 2021

SLŮVKO FARÁŘE

Pozvání

Zvykl jsem si nechodit po návštěvách. Většinou jsem na místech své služby po nich moc nechodil. Mohlo by to být farníky vnímáno různě. V pohraničí (bývalé Sudety) jsem prožíval setkávání s konkrétními farníky jinak. Inu, byl jsem mladší a pravděpodobně jsem takzvaně „věci méně řešil“.

Jsem na Hlučínsku. Je to tady jiné. Moje krev je stejná, jako krev obyvatel tohoto kraje (zvláště tedy rodáků), ale vnímám, že jsem brán jako instituce. Kněz patří na faru a do kostela – jako bych viděl nápis ve vzduchu. Jinde je jeho pozice vnímána různě, někdy s rozpaky, jindy s respektem. Jsem z tohoto lidu, ale už mezi tento lid nepatřím! Nevyčlenil jsem se sám, vyčlenila mě vůle Vyšší moci a lokální tradice tohoto lidu. Není to špatně, prostě je to tak.

Navštívil jsem x rodin a jejich příbytků v severním pohraničí. Všiml jsem si, že většinou v centrální místnosti jejich domácnosti visel na zdi kříž, ať už nějaký klasický dřevěný s korpusem Krista nebo snad umělecký artefakt – skoro rozpoznatelné dílo s tematikou umučení Božího Syna za hříchy člověka. Na Hlučínsku, zvláště v této farnosti nevím, zda těch několik desítek čtverečních centimetrů zdi nebo krychlových centimetrů prostoru je zakryto či vyplněno znamením spásy – tedy křížem naše Pána. Někdy toto znamení marně hledám.

Ale už jsem potkal několik usměvavých soch Buddhů, symboly „jin a jang“ ve větších formátech a zdobených formách, zahlédl jsem také další náboženské symboly jiných náboženství, ale bohužel znamení spásy – tedy záchrany a vítězství nad hříchem, zlem a smrtí jsem nezahlédl. Proč tomu tak je? Pomozte mi najít odpověď.

Pokud je tento náboženský symbol – kříž – pouze uměleckým doplňkem, není divu, že jeho přítomnost bude v příbytcích křesťanů – katolíků – postrádána. Pokud je ale kříž vyjádřením živé víry pokřtěného či pokřtěných obyvatel konkrétního domu či bytu, můžete si být většinou skoro jisti, že se setkáváte s postojí, které nejsou mrtvé. Nic na tom nemění skutečnost, že obyvatel příbytku třeba neumí přítomnost kříže popsat nějakými vzletnými slovy, prostě s tím křížem žije.

Velikonoce jsou cestou – skrze kříž ke Vzkříšení. A vida, najednou je z toho i mé přání pro farníky. Ke vzkříšení se jinou cestou nejde.

PKF

Malý pohled do života naší farnosti před 70. lety

O nevalných pověstech dnes už historických 50. letech minulého století bylo naší široké společnosti již mnoho sděleno, méně však o společnosti na Hlučínsku, podobně bylo hodně informací o naší obci, méně o naší farnosti. Je nás čím dál méně vzpomínajících na ona neblahá léta. O ústním předání vzpomínek nemá mladá generace valný zájem. Přibližme si dopad v některých prožitých vzpomínkách našeho farního společenství v tehdejších letech.

Ve školních třídách v poválečných letech ještě visely kříže, pod nimiž vyučování ráno začínalo krátkou modlitbou. Předmět náboženské výchovy byl klasifikován jako ostatní předměty. V závěru 40. a počátkem 50. let byl vydán příkaz k odstranění křížů ze tříd s následným zákazem náboženské výchovy, jako povinného předmětu. Následovala jenom dobrovolná náboženská výchova na základě písemné přihlášky, podepsané oběma rodiči a předání osobně vedení školy, které ještě přesvědčovalo o zbytečnosti náboženství s varováním o možnosti dalších studií, případně výběru zaměstnání pro další život. Záměrem tohoto omezení mělo být ovlivnění přípravy k 1. svatému přijímání. Těch nepřihlášených nebylo mnoho, ale byli. U některých žáků vycházejících ze základní, tehdy osmileté školy, byl brán v úvahu kromě výsledků na vysvědčení, ještě sociální původ rodiny. Když žák opouštějící základní školu pocházel ze zemědělské, případně silně náboženské rodiny, byl mu předně doporučován učební obor ve stavebnictví nebo strojírenství, aby byla přerušena kontinuita života v rodině a zejména v zemědělství.

Krutě bylo zacházeno s rodinami mající zemědělské kořeny, zejména při zakládání zemědělských družstev. Násilí se projevilo u starších sedláků, kteří pak dožívali s podlomeným zdravím způsobené násilným odebíráním živého i neživého majetku. Násilná perzekuce u některých sedláků v naší obci nežít na svobodě se stalo, že už se nevrátili žel mezi nás a ke svým rodinám živí.

Nechutné období téměř nesvobody nastolené v 50. letech komunistickým režimem se silně projevilo v protináboženském životě ve společnosti, zejména na Hlučínsku i v naší farnosti. Začínající a neúměrně tvrdá kolektivizace v zemědělství, s odebíráním dobytka do neupravených objektů společného ustájení, se projevilo v malém

výskytu nemoci u tohoto dobytka kulhalkou a slintavkou. Tato nemoc byla důvodem zakázat náboženský život v obci včetně uzavření kostelů. Stalo se tak, že na vánoční svátky v roce 1950 se sváteční bohoslužby nekonaly ani v následujících týdnech roku 1951. Mnozí věřící se nenechali odradit a navštěvovali bohoslužby v Háji – Chabičově, kde zákaz nebyl. Byli i takoví hluboce věřící, zejména ti starší, že klečeli u modlitby před zamčeným vchodem do našeho kostela. Následovaly zákazy slavnostních procesí do Hrabyně k oslavě Panny Marie, nebyl povolen průvod na náměstí ke čtyřem oltářům k oslavě Božího Těla, přestalo se uznávat církevní oddávání manželství v kostele a jiná omezování.

Náboženský život ve farnostech byl zvláštním nařízením sledován ustanoveným okresním tajemníkem pro náboženský život ve společnosti. Mnozí se nenechali od víry odradit a čelili těmto ústrkům v prohlubování vlastní víry. Přesto návštěvnost kostelů a bohoslužeb v porovnání se současností byla nesrovnatelně větší. Velice těžký život v náboženském společenství měli duchovní ve svých farnostech.

JZ

Tolik dětí přistupovalo každý rok k Prvnímu svatému přijímání v nešťastných padesátých letech.

Jak to vypadá v dnešní svobodné době? Posuďte sami.

Zvony.

Oslavili jsme výročí svěcení zvonů v kostele sv. Martina a doufám, že vás budou zajímat i jiné drobnosti o zvonech.

Co je to zvon? Je to bicí hudební nástroj, který má tvar obráceného kalichu a je odlit ze zvláštní bronzové slitiny tzv. zvonoviny. K výrobě zvonů a určení jeho tónu je třeba znalostí slévárenství, matematiky fyziky, nauky o materiálech a hudební teorie. Je tvořen tělem zvonu a srdcem, které je zavěšeno uprostřed zvonu a je pohyblivé. Je zavěšeno na koženém pásu, zvaném bandalír, který je upevněn v uchu uvnitř zvonu. Výroba zvonů je prakticky rukodělná práce. Moderní techniku lze použít pouze při manipulaci s modely a odlitými zvony. Získané zkušenosti při výpočtu a konstrukci zvonového žebra dávají možnost odlití zvonů v požadovaných tónech. Zvony máme pohyblivé, obrácené a pevné. U nás máme zvony pohyblivé, jsou zavěšené na zvonové hlavě s pákou, na kterou je zavěšen provaz. Provazem se zvon rozhoupává a srdce uvnitř bije o jeho stěnu.

Zvony jsou nejčastěji používány v chrámech, klášterech, kostelích a kaplích. Nejstarší zvony pocházejí již z třetího tisíciletí před Kristem. Nejstarší zvon byl nalezen v městě Ninive, v Mezopotámii (papež František při návštěvě Iráku také navštívil Ninive).

Zvony se zavěšují většinou na věže, ale i na jiné objekty. V roce 1751 Marie Terezie vydala protipožární nařízení, které přikazovalo v každé obci zřídit zvoničku pro varování před požárem a různými živelnými pohromami.

Kostelní zvony dostávají i jména, hlavně podle svatých. při jejich svěcení. Málokdo ví, že naše tři zvony slyšíme každý den, aniž si to uvědomujeme. Největší zvon Martin odbijí každou půlhodiny čas. Zvon Marie nás zve k modlitbám ráno v poledne a večer a Josef nás zve k bohoslužbám.

Nejkrásnější hlas je hlas zvonů. Zvon jako hudební nástroj je jeden z nejsložitějších idiofonů. Jeden zvon vydává asi 70-100 tónů, podle velikosti zvonu. Nejdůležitější je tón nárazový, potom spodní o oktávu níž, prima a následně kvinta, tercie a svrchní oktáva. Tóny slyšíme, ale nevnímáme. Je-li více zvonů, jsou obvykle laděny tak, aby tvořily akord. Obvykle jsou to malé a snížené tercie. U našich zvonů jsou to tóny: g1, b1 a c2, nejběžnější ladění bývá podle gregoriánského chorálu: TE DEUM. Týká se to i našeho ladění.

P.S.

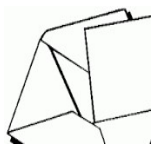
Dovolil bych si opravit informaci ze zpravodaje o rozhoupávání zvonů. Provazy byly spuštěny z věže kostela do vchodu zvonice, ne za varhany a ve vchodu se zvonilo. Za varhanami stál věžní hodinový stroj, odkud se ovládaly a natahovaly věžní hodiny

. R. Persich

NAD PŘÍSPĚVKY ČTENÁŘŮ

Milí čtenáři, rád bych poděkoval za příspěvek nebo příspěvky, kterými chcete obohatit náš zpravodaj Nedělníček, ať už jste zdejší nebo přespolní. Velmi si toho vážíme! Možná tyto řádky mohou inspirovat nebo pomoci někomu z vás, když váháte napsat svou zkušenost nebo váš prožitek k rozšíření obzoru druhých. Zkuste to...

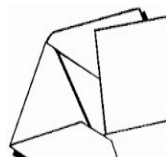
PKF

SKRYTÝ SVĚT PŘI ÚKLIDU

aneb

[de gustibus non est disputandum](#)

To sobotní ráno mne pan farář zaskočil větou „Za celých 10 let co vychází Nedělníček, se tam neobjevil žádný článek o úklidu“. Napadlo mě, že to není zrovna téma, které by stálo za to sepsat a někomu za námahu číst. Ale jak se říká „proti gustu, žádný dišputát“. Zvlášť, když to gusto je gusto pana faráře☺. „Nevíte o někom, kdo by byl ochoten něco o úklidu napsat?“, pokračoval. Naše vyhýbavé pohledy mluvily za vše ... a tak tento nelehký, ale čestný úkol zbyl na mě.

Skupinky jsou tvořeny ženami, které se o svou funkci přihlásily samy nebo byly osloveny kamarádkami, sousedkami, či ji „zdědily“ po svých matkách. Každá ji ale přijala dobrovolně. Zajímavostí je, že ani v jedné nepracuje žádný muž.

Sobotní ráno, které se pravidelně opakuje jednou za tři měsíce, opouštím ještě rozespálá domov, vybavena rukavicemi a odhodláním poprat se se špínou, nejen kostelní. Každá členka našeho nevelkého týmu má svůj „rajón“. Jedna stírá prach, druhá vysává, třetí vytírá a já začínám úklidem technického zázemí... nebudu a ani nechci detailně popisovat činnosti, které vykonáváme. Spíše bych vám ráda napsala o pocitech, které při tom prožívám. Je pravdou, že se dostaneme na místa, která zůstávají návštěvníkům kostela skryta. Nad těmi běžnými úkony přemýšlím o tom, kdo všechno po té mramorové dlažbě už kráčel, či boty sešlapaly schody, kdo a kdy vytvořil drobnosti místa, které všichni obdivujeme a ctíme. Či ruce se dotýkaly předmětů, kterých já se teď dotýkám a čí oči spočívaly na místech, které i já sleduji. Kolik lidí se radovalo při svatebních obřadech a kolik lidí truchlilo nad rakví před oltářem? Na tyto otázky mi asi nikdo neodpoví.

Úklid tedy nemusí být jen práce, může to být příležitost setkat se s lidmi, popovídat si, vidět věci jinak, popřemýšlet. Pokud máte chuť, přidejte se k nám.

EŠ

SVĚTEC MĚSÍCE

sv. Kateřina Sienská

29. dubna, památka

Postavení: učitelka církve

Úmrtí: 1380

Patron: celé Evropy, dominikánských terciářek a pradlen; je pomocnicí proti moru, bolestem hlavy a přímlyvkyní umírajícím.

Atributy: dominikánka s trnovou korunou, chudí, kříž nebo srdce s křížem, kniha, lilie, růženec, prsten, stigmata

ŽIVOTOPIS

Pochází z italské rodiny s 25 dětmi. Svůj život zasvětila Bohu a vstoupila do třetího řádu sv. Dominika. Zvolila si cestu připodobnění se Ježíši v bolestech a často rozjímal o jeho utrpení. Vědoma si toho, že nám Bůh činí dobré přes všechny náš nevděk, jednala podobně. Byla vytrvalá v modlitbě, usmířovala, obracela hříšníky, přispěla k duchovní očistě církve a k návratu papeže z Avignonu do Říma. Diktovala dopisy a spisy, které byly vedle skvělé nauky plné duchovní vroucnosti. Žila jen do 33 let.

Při prohlášení za spolupatronku Evropy ji svatý Otec představil takto: *"Tato mladá žena ze Sieny vystihla rozhodným tónem a plamennými slovy jádro problémů Církve a společnosti své doby. S neúnnavnou horlivostí se Kateřina zasazovala o řešení složitých konfliktů, které společnost její doby rozdělovaly. Její úsilí o mír se dotklo mnoha evropských panovníků. Ukázala jim, že před rozumem zbraní je třeba dát přednost zbraním rozumu. Posílena svou důvěrnou blízkostí Kristu se také nerozpakovala samotnému papeži poukázat na Boží vůli, která mu přikazuje konečně zanechat váhání diktovaného pozemskou opatrností a světskými zájmy a vrátit se z Avignonu do Říma."*

UČITELKA CÍRKVE A STAVITELKA MOSTŮ

Narodila se 23. 3. 1347 v Sieně v Itálii do početné rodiny barvíře vlny Jakuba Benincasa a Lapy, jako předposlední z 24 dětí. K nim jako 25. dítě patřil ještě přisvojený sirotek Tomáš della Fonte, který byl Kateřininým bratranecem. Později se z něj stal dominikán a Kateřinin zpovědník.

Kateřina již v šesti letech měla první zjevení Pána Ježíše v kněžském rouchu, za doprovodu apoštolů Petra, Pavla, Jana a dalších bíle oděných osob. Toto vidění nad basilikou sv. Dominika pak považovala za pozvání k bezvýhradnému následování Krista. Již v dětském věku se mu zasvětila a žila mimořádně zbožně.

Od 12 let jí matka začínala hledat ženicha a Kateřina jí proto prozradila, pro jaké ideály se rozhodla. Ač byla matka zbožnou katoličkou a děti vychovávala ve víře o Kateřininých nápadech nechtěla slyšet. Ta nechtěla porušit povinnou lásku vůči rodičům, tak se uchýlila například k tomu, že si ustříhla své krásné dlouhé vlasy, aby nevypadala přitažlivě. Ani to nepomohlo, dostala ještě tvrdší práci, jakoby byla služka a zároveň přišla i o své místo v pokoji. Ona si však vytvořila nový "pokojík" v nitru své duše a tam se setkávala se svým božským Snoubencem. Její projevy byly plné pokory a vytrvalosti, s níž chtěla docílit vstupu do třetího řádu dominikánů. Na svou stranu získala nejprve otce. Dle některých životopisů s ním pohnulo vidění záře a holubice nad dcerou. Podstatné je, že přemluvil i matku k souhlasu s Kateřininým přáním.

Ta po dovršení 16 let žádala o přijetí k dominikánským terciářkám zvaným mantelátky, podle jejich černého pláště "mantlu", přikrývacího jejich bílé roucho. Představení zprvu nechtěli pro její mladý věk vyhovět, ale pak souhlas dali. Terciářky žily ve světě, ale nosily svůj řeholní oděv. Kateřinin život se odvíjel hlavně na čtyřech místech. Byl to kostel sv. Dominika, rodný dům, nemocnice della Scala a leprosárium sv. Lazara, kde s hrdinskou láskou ošetřovala nejvíce postižené pacienty.

Žila velmi asketicky, neustále se postila od masa, odříkala si i vařené pokrmy a požívala syrovou zeleninu, chléb a vodu. Třikrát denně se bičovala, děláje pokání za druhé. Spánku si dopřávala jen velice málo a na tvrdém lůžku. Od Boha byla obdarovávána mnoha milostmi, vedle vidění a extáze obdržela moudrost a její prosby za obrácení konkrétních hříšníků bývaly často vyslyšeny. Někteří ji obdivovali, jiní záviděli a nenávisťně uráželi, mezi takové patřily i řeholní osoby.

V Sieně chodila pečovat také o starou vdovu a řeholnici, postiženou rakovinou a otevřenými vředy, které ošetřovala. Tato nemocná ji však začala pomlouvat a Kateřina se v těžké chvíli obrátila v modlitbě k Pánu Ježíši. Ten se jí zjevil nabízející jí dvě koruny, aby si vybrala. Jedna byla zlatá a druhá trnová. Kateřina sáhla po trnové a narazila si ji na hlavu. Pak už jí pomluvy ve městě nevadily a nevděčnici láskyplně sloužila dál. Ta se obrátila, lži odvolala a Kateřinu odprosila. Mnohá zobrazení s trnovou korunou vycházejí z tohoto příběhu.

Za doby pontifikátu Urbana V. (1362-70) byla ve vidění Kristem vyzvána, aby se začala věnovat apoštolátu. Tak začala žít veřejnějším životem a začaly za ní chodit významné osoby ze Sieny, z Florencie a Pisy. Někteří žádali radu, jiní duchovní vedení. Někteří s ní začali korespondenci, ale ona neuměla číst a psát, protože žádnou školu nenavštěvovala a nikdo ji to nenaučil. Jinak ale byla velice schopná, jak vyplývá z toho, že dovedla diktovat i třem písařům najednou, každému jiný obsah.

Kateřině mohlo být asi něco málo přes 20 let, když začala s apoštolátem a nedůvěra ze strany dominikánské řehole byla tedy dost pochopitelná. V květnu 1374 ji proto vedení předvolalo na generální kapitolu do Florencie. Tam uznali její pravověrnost a určili jí duchovního vůdce, kterým byl učený Rajmund da Capua.

Kateřina byla po návratu z Florencie natolik známá, že ji Řehoř XI. i její představení vyzvali, aby povzbudila křesťanské velmože k boji proti postupujícím Turkům.

V dalším roce byla pozvána k apoštolátu do Pisy, kde už působila za morové rány v minulém roce, ošetřující nemocné. Při pobytu v roce 1375 tam za svého působení dosáhla dalšího stupně spojení s Kristem skrze bolestivé znaky jeho utrpení - stigmata. Při jednom zjevení začalo z ukřižovaného Krista vycházet pět krvavých paprsků k jejím rukám, nohám a srdci. Ona však vznesla prosbu, aby stigmata, která měla obdržet nebyla na těle viditelná, ale byla jen uvnitř cítit. V té chvíli se prý krvavá barva změnila ve zlatou a světelné paprsky jí zasáhly oněch pět míst, jen ostré bolesti připomínaly místa Ježíšových ran. Stigmata tedy mohla před světem tajit.

Pak začaly v Itálii politické rozbroje. Ve Florencii se chopili zbraní pro nesouhlas s církevním státem. Řehoř XI. vyhlásil proti nim exkomunikaci a interdikt. Florentinové se pak obrátili na Kateřinu s prosbou o vyjednání smíření. Kateřina tedy navštívila v Avignonu papeže, který ji přijal s velkou úctou a prosbě o smír vyhověl. Jenže ani jedna ze stran nepřijala návrhy a doporučení v plném rozsahu.

Řehoř XI. udělil Kateřině i některá privilegia, k nimž patřilo mít přenosný oltář a na apoštolských cestách mít k dispozici tři zpovědníky pro čerstvě obrácené kajícíky. Kateřina také chtěla po papeži, který od r. 1305 sídlil v Avignonu, aby se vrátil do Říma, hlavního sídla Petrových nástupců. Na její naléhání se k tomu kroku rozhodl 16. 9. 1376 a uskutečnil ho po čtyřech měsících.

V dalším roce 1378 však zemřel a nový papež Urban VI. si znepřátelil kardinály, kteří pak zvolili vzdoropapeže, sídlícího opět v Avignonu, a volbu Urbana prohlásili za neplatnou. V té době Urban VI. povolal Kateřinu, která ho nepřestala uznávat, do Říma, aby mu pomáhala v těžké situaci.

Po příjezdu do hlavního města trápily Kateřinu i chyby v dominikánské řeholi, za jejichž nápravu se modlila a připravovala více členů k obnově řádu. Na její přání byl generálním představeným ustanoven Rajmund de Capua, který nastoupil dva týdny po její smrti a uskutečnil obnovu.

O Kateřině M. Liptovská napsala, že žila pravdou a láskou. Tyto dvě ctnosti jí stačily k tomu, aby se její život stal mostem, po němž chtěla přejít ke svému milovanému. A autorka připomíná, že se na mostě nestaví rekreační chaty, ale most slouží jen k přejití. A most není určen ani ke hrám a k postávání, ale k přejití. Při nebezpečné hře na mostě může dojít k havárii - k věčné smrti.

V Kateřině také můžeme vidět i stavitelku mostů ke smíření, kterým pro mnohé byla. A to ať se jednalo o smířitelku mezi lidmi nebo s Bohem. Takovými budovateli mostů vyztužených pravdou a láskou má být i každý z nás. Mostů jak od srdce k srdci tak od hříšníků k Bohu.

Bohatý a vyčerpávající život Kateřiny skončil v jejích 33 letech. Zanechala bohaté literární dílo, které tvoří 382 dopisů, z nich 23 bylo papežům a 11 hlavám států; dále kniha Dialog a 26 modliteb. Její kniha Dialog (uváděná i jako "Boží prozřetelnosti") byla diktována po uzavření míru mezi papežem a italskými městy. Je psána ve formě otázek nebeskému Otci a jeho odpovědí. Mluví se v ní o Božím milosrdenství i o mystické cestě lásky, kterou jde duše vstříc spojení s Nejsvětější Trojicí. Dílo bylo podnětem k zařazení Kateřiny mezi učitele dokonalosti. Všechny její spisy ukazují na velkou lásku k Církvi.

Kateřina byla s velkými poctami pohřbena na hřbitově dominikánského kláštera "alla Minerva" v Římě. U jejího hrobu se začaly dít zázraky a pak byly její ostatky přeneseny pod hlavní oltář kostela Santa Maria sopra Minerva, v sousedství římského Panteonu.

Svatořečena byla Piem II. v roce 1461. Mnohem později, až v r. 1866, dostala od Pia IX. titul spolu patronky Říma a v r. 1939 byla se sv. Františkem vyhlášena patronkou Itálie Piem XII. Zvláštního vyznamenání se jí dostalo 4. 10. 1970 od Pavla VI., kdy byla zařazena mezi učitele církve. Ten titul před ní dostávali jen přední učenci teologie. Naposled ji povýšil Jan Pavel II., když ji vyhlásil za spolu patronku Evropy 1. 10. 1999 a to společně se sv. Brigitou Švédskou a s Edith Steinovou. Od října 2000 stojí čtyřmetrová socha sv. Kateřiny z bílého carrarského mramoru, od fr.sochaře Erika Amana, ve vnějším výklenku vatikánské baziliky.

POVÍDKA NA NEDELI

Dobročinný ústav

(vyprávění jednoho cestujícího)

Ta stařenka běhala po tramvajovém ostrůvku.

Každého zastavovala a něco mu nabízela, něco mu usilovně vnucovala, i na dálku bylo vidět, že něco chce...

Byla to velmi stará paní, křehká... A měla na sobě letní plášť, i když sněžilo. Na hlavě měla klobouk, který byl moderní před mnoha lety, letní klobouk...

Nehodil se ani do téhle doby, ani do vánice.

Lidé od ní ustupovali, jako mívají ve zvyku odstupovat od postižených a dotěrných lidí. Bylo mi jí líto.

Vypadala zde jako zapomenutá chvíle ze starých dob..., chvíle zapomenutého historického léta.

Bezradně se rozhodla a přistoupila ke mně.

Neustoupil jsem.

Konečně, nebylo to ani tak z nějaké dobročinnosti, bylo to spíš ze zvědavosti, osudy lidí mě zajímají a někdy lituji, že nemohu k někomu neznámému přistoupit a dát se s ním do řeči. Kolik takových lidí si pamatuji a vzpomínám na ně. Ještě před spaním bych myslel na tuhle „letní stařenku“, která cupitá po refýži a oslovuje lidi, a přemýšlel bych o tom, co asi mohla od lidí chtít...

„Je mi zima,“ řekla stařenka.

Všimla si paní, která přicházela na tramvajový ostrůvek, a opakovala jí to, co řekla mně.

A co, dle všeho, řekla asi i tolika lidem na zastávce, tolika lidem, kteří se od ní odvrátili.

„A co byste chtěla?“ zeptala se jí ona žena.

„Je mi zima a potřebovala bych peníze na uhlí,“ řekla stařenka.

Vyslovovala to zmateně. Ona žena asi usoudila, že stařenka je „mimo realitu“ a rychle od nás odcházela na druhý konec zastávky.

„Nejsem dobročinný ústav,“ řekla ještě.

Tohle mi vadilo.

Jistě, měla právo odmítnout pomoc, to bylo samozřejmé, každý máme právo nevšímat si někoho, komu je na tomhle světě zima...

Stejně jako máme právo mít s ním soucit.

Ale máme právo se mu posmívat?

Ona žena měla kožich a vypadala blahobytně, odjížděla, jak jsem si byl jistý, do tepla.

Pro mě za mě, ať nepomůže...

Ale zdálo se mi nefér, aby se žena v kožichu vysmívala někomu, komu je zima.

„Je mi zima,“ řekla mi „letní stařenka“.

Řekla to bezvýrazně, jako by to vyslovovala mluvící panenka. Jistě nečekala, co se stane.

Dívala se na mě tím jasným pohledem, jaký mívají hodně malé děti a hodně staří lidé...

Právě jsem šel z banky, vyzvedl jsem dost peněz, manželka chtěla kupovat nové zařízení kuchyně.

„Kolik potřebujete?“ zeptal jsem se.

Řekla mi to.

Nebylo to mnoho.

Ale také ne málo.

Moji předkové, jak tvrdila babička, přišli z Gaskoňska a já bych měl mít tedy také trochu „mušketýrské“ krve. Není to, dle babičky, nic, na co bych měl být hrdý. Gaskoňskou krví naší rodiny odůvodňovala celou řadu dědečkových furiantství. A moje krev se právě zase ozvala. Sáhl jsem do náprsní kapsy, ve které jsem měl obálku z banky, vytáhl jsem ji, odpočítal obnos a dal ho stařence.

Dívala se na mě užasle, jako holčička, které bych dal panenku.

Panenku, o které snila, a ani ji nenapadlo, že by jí ji někdo opravdu donesl.

„Můžete mi dát vizitku?“ řekla.

Proč ne.

Kdybych to odmítl, byl bych gentleman?

Dal jsem jí vizitku.

„Vrátím vám to,“ řekla stařenka.

Usmál jsem se.

A pak mi přijela tramvaj a já nastoupil.

Budete se snad divit, ale měl jsem hezký pocit.

Hezčí, než kdyby na tom zasněženém ostrůvku dal někdo tyhle peníze mně.

Takoví už jsme my Gaskoňci...

Jak se to říká v Cyranovi?

„To gaskoňští kadeti jsou...“

Manželka mě sjela, co prý si to dovoluji, teď rozdávám takové peníze... úplně neznámé sklerotičce...

„Třeba to nebyla sklerotička,“ namítám.

„Prosím tě, kdo by žebrel na tramvajové zastávce v noci ve vánici o peníze...?“

Schytal jsem to.

Kolik dní se na mě dívala pohrdavě – Klepala si na čelo.

A dokonce jednou, což se mi zdálo zajímavé, použila výraz oné ženy, která se odmítla se stařenkou bavit.

„Nejsme dobročinný ústav.“

Několik dní dělala manželka to nepříjemné gesto... poklepávala si přede mnou na čelo.

Zapomněli jsme na to.

Ale v létě přišla obálka.

Od notáře.

Věříte, že ta stará dáma na mě nezapomněla?

A že to, co mi notář oznamoval, nebyl jenom splácený dluh?

Ta stará dáma, „letní stařenka“, mi v létě přes notáře oznamovala, že mi odkázala všechen majetek, a notář mě informoval, že jde o pozemek na předměstí.

Zemřela a já se mám hlásit v jeho kanceláři. Hlásil jsem se. Notář byl ponížený... Takový, jako jsou lidé, když hovoří s boháči. Divil jsem se, předpokládal jsem, že to bude pár záhonů v zahrádkářské kolonii. A ony... Byly to obrovské pozemky na jednom z nejlukrativnějších míst, kde se právě budovalo průmyslové centrum a stavěly domy. Podle notáře jsou tyhle pozemky snem každého developera. Stařenka věděla, že něco na předměstí má, ... ale stará dáma neměla přehled o tom, co tam zdědila, a nestarala se o to... Starala se o to, že je jí zima, a ne o to, aby se sama pustila za své peníze do nějakého podnikání...

„Musela vás mít moc ráda,“ řekl notář závistivě.

Ani nebudu říkat, za jakou cenu jsem ty pozemky s jeho pomocí prodal. Nerad se chlubím.

Ale, jsem teď nejbohatším z celé naší třídy.

Jedu zrovna na sjezd spolužáků. Jaromír, podnikatel, vylepuje při našich srazech papír s našimi jmény a každý máme na ten papír napsat, kolik jsme za minulý rok vydělali... a pak připisuje číslici, kolik vydělal on. Letos tohle zapisování, ... ostatně jako vždycky..., odmítnu. Myslím, že mám víc peněz nejen že chlubitivý Jaromír, mám větší majetek, než je všechno, co mají mí spolužáci dohromady. Ale proč jim to povídat... nerad se chlubím. Takoví jsme už my Gaskoňci. Když jsem přišel od notáře

domů, manželka prala. „No co?“ řekla a ani se na mě nepodívala. Měla starostí, jak říká, plnou hlavu.

„Ale někdy se vyplácí být dobročinný ústav,“ řekl jsem.

„Cože?“ snažila se překřičet pračku.

„Že se někdy vyplácí být dobročinný ústav,“ říkám.

„Nežvatlej,“ napomenula mě manželka slovem, o jakém ví, že ho nemám rád. My Gaskoňci prostě nemáme rádi, když nám někdo říká, abychom nežvatlali. Zvlášť když jsme přesvědčení, že mluvíme moudře... Velmi moudře... Ukázal jsem jí papíry, jaké jsem nesl od notáře...

„Počkej,“ řekla. Vzala čerstvě vypraný mokrý ručník, položila si ho na čelo, posadila se do křesla a mlčela, se zavřenýma očima, dlouho mlčela... Pak se rozplakala. Chápal jsem, že když máme starosti, jak budeme platit zvýšenou činži, a teď se dozví, že si můžeme koupit celý náš činžovní dům... To dá jednomu zabrat.

Tohle je můj příběh. Moje „andělská vteřina“. Možná že ta paní byla převlečený anděl, možná ji anděl poslal za mnou. Za mnou? Za kýmkoliv. Poslal ji na svět, aby provedl test... Každý se ho mohl účastnit. Každý mohl nastoupit do konkurzu, ve kterém se jednalo o to, stát se multimilionářem.

Jenomže tolik lidí to odmítlo. Utíkali od té stařenky. Nevěděli, že utíkají nejen od jedné staré paní, které je zima... utíkají vlastně od mnoha milionů. Kolik je asi v tomhle okamžiku lidí, kteří nezbohatnou, protože „nejsou dobročinný ústav“. A ono se to zbohatnutí nemusí týkat jenom peněz nebo něčeho podobného, sice důležitého, ale pomíjivého...

O kolik radosti se dá na tomhle světě zbohatnout a člověk si jí nevšímá, mívá ji. Víte, když o tom teď uvažuji, i kdybych tenhle majetek nedostal, i kdyby si manželka při vzpomínce na onen večer dál poklepávala na čelo, já už svůj dárek dostal... Tím, že jsem mohl oné letní stařence ve vánici nabídnout peníze, aby jí nebylo zima...

„Být dobročinný ústav...“ „Nebýt dobročinný ústav...“ Ony jsou to dva postoje k životu. Ale který z nich je ten, který je výhodnější? Jestli tuhle historku zapíšete, je možné, že ji bude číst řada lidí, kteří tehdy utíkali od staré dámy, přečtou si to a... zalitují, že nebyli jednou v noci, jednou v mrazivé noci, dobročinným ústavem...

Možná až bude sněžit, zase někdo potká někoho, komu je zima... A vlastně ani nemusí sněžit. Zima může být člověku i v létě... Kéž bychom potkali vždycky, když nám bude zima, když nám křehne duše, někoho, kdo si o sobě neříká, že není dobročinný ústav... Tu kávu neplaťte. Zvu vás. Mám na to. Ne, opravdu ji neplaťte... PLATÍM JÁ. My Gaskoňci jsme už takoví...

A nezapomínejte... Lidem může být zima...

PRO ZASMÁNÍ

Kohout přikutáel na dvůr pštrosí vejce a říká: „Nechci se vás dotknout, ale podívejte se, co umějí v cizině.“

Ustrašena žena nastoupí do letadla a hned se ptá letušky: „Mohla bych se podívat za kapitánem?“

„Lituji madam...Piloti teď pracují z domova.“

Policista zastaví auto za překročení povolené rychlosti: „Pane řidiči, na vás tu čekáme celý den!“

„Taky jsem přijel, jak nejrychleji jsem mohl.“

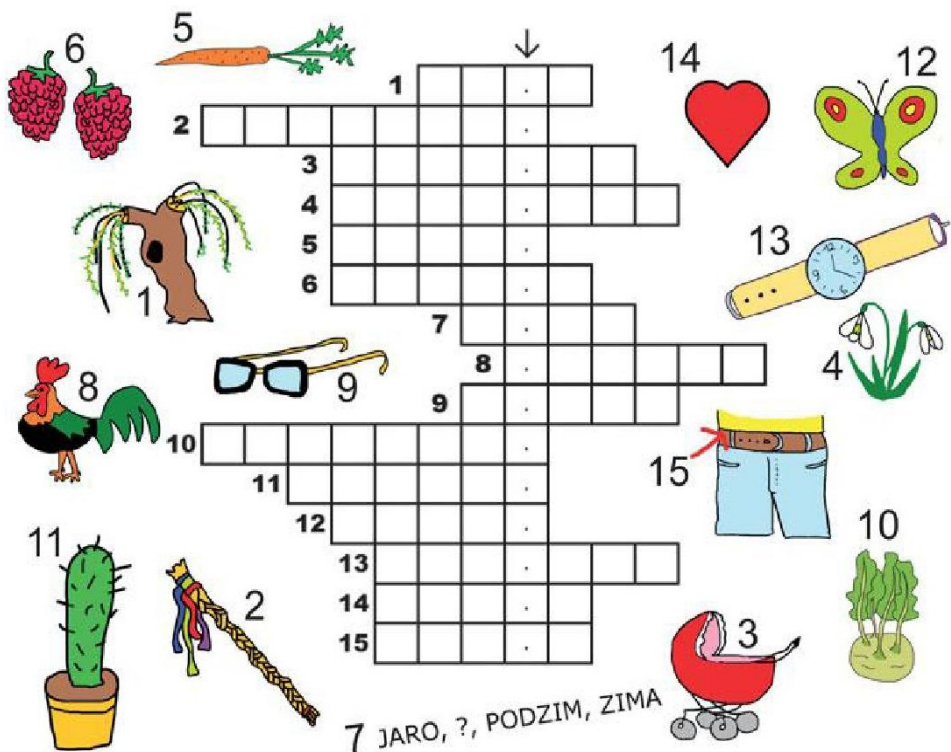

Přijde host do nóbl restaurace. Usedne ke stolu a objedná si jídlo. Pak si vezme ubrousek a místo, aby si ho položil na nohy, zastrčí si jeho cíp za košili pod krkem. Vrchní na toto nevhodné gesto upozorní obsluhujícího číšníka a požádá ho, aby mu to šetrně naznačil. Číšník tedy přistoupí k hostovi a otáže se: „Přeje si pán oholit, nebo ostříhat?“

Nedělníček dětem

!!! SOUTĚŽ!!!

Čím zdobíme jarní větvičky o Velikonocích? Vylustíme v tajence.

Své odpovědi vhod'te do krabičky „SOUTĚŽ“ v kostele, nebo zašlete na email nas.nedelnicek@seznam.cz - do neděle 25. dubna.

Tajenka z minulé doplňovačky zní: „MÁME RÁDI ZVÍŘÁTKA“

Soutěže se zúčastnilo celkem 19 dětí. Z Dolního Benešova 8, ze Zábřehu 5, přespolních 6. V krabičce byly 4 odpovědi; 15 odpovědí přišlo na email.

1. cena – knížka – Adam a Iva CHřibkovi; Dolní Benešov
2. cena – karty- Černý Petr - Jakub Vitásek - Bolní Benešov
3. cena – pexeso – Štěpán Jiřík - 5 let ; Chuchelná

Ceny si můžete vyzvednout u pana faráře v sakristii, nebo na faře.
Výhercům blahopřejeme

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na duben 2021

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	5.4.	7.00	Za + vldp. děkana P. Bedřicha Prchalů, rodiče a sourozence	
Po	5.4.	Záb 8.30	Za Eriku Thiemlovou (ned.80 let), za manžela, za živou a + rod.	
Po	5.4.	10.00	Za + Marii Mrázkovou – měsíční	
Út	6.4.	6.30	Za živé a + farníky	
St	7.4.	18.00	Za Kristianu Seidlovou, manžela a rodiče z obou stran	
Čt	8.4.	18.00	Za Vilibalda Holečka, vnuka Michala s prosbou o b.požehnání...	
Pá	9.4.	Záb 18.00		
So	10.4.	7.00	Za rodinu Blažkovou, Hyklovou a Zelíkovou	
Ne	11.4.	7.00	Za + Josefa Nevřelu rodiče z obou stran a za duše v očistci	
Ne	11.4.	Záb 8.30	Za manžela Antonína, švagra Josefa, dvojce rodiče a živ. rodinu	
Ne	11.4.	10.00	Za + Marii Sekáčkovou, manžela a za dar zdraví pro živou rod...	
Po	12.4.	18.00	Za + Wernera Steffka, zetě, rodiče z obou stran, za duše v oč...	
Út	13.4.	6.30	Za živé a + farníky	
St	14.4.	18.00	Poděkování za dar života, mateřství, prosba o b.pomoc a ochranu	
Čt	15.4.	18.00	Za živou a + rodinu	
Pá	16.4.	Záb 18.00	Za + Annu Adamíkovou – měsíční	
So	17.4.	11.00	Poděkování P.Bohu za 50 let spol. života, prosba o dar zdraví...	
Ne	18.4.	7.00	Za padlé vojáky a oběti 2.světové války z Dolního Benešova	
Ne	18.4.	Záb 8.30	Za Lydii Kotalovou, manžela a dvojce rodiče	
Ne	18.4.	10.00	Za + Jana Vitáška – výroční	
Po	19.4.	18.00	Za + Arnošta Postulku a za živou rodinu	
Út	20.4.	6.30	Za živé a + farníky	
St	21.4.	18.00	Za + Alfonse Bargla, rodiče, jejich sourozence a za živou rodinu	
Čt	22.4.	18.00	Za + manžela, syna a požehnání Matky Boží pro živou rodinu	
Pá	23.4.	Záb 18.00	Poděkování P.Bohu za dar zdraví k živ. jubileu, za živ. a + rodinu	
So	24.4.	7.00	Poděkování P.Bohu za dar zdraví a b.požehnání pro celou ž.ro...	
So	24.4.	ČK 17.00	Za Marii Baránkovou a rodiče z obou stran	
Ne	25.4.	7.00	Za řeh. sestru Fides Petříkovou, rodiče, sourozence a za duše ...	
Ne	25.4.	Záb 8.30	Za Maxmiliána Adamíka a za živou rodinu	
Ne	25.4.	10.00	Za + Bernarda Kocura a rodiče	
Po	26.4.	18.00	Za + Albínu Vodákovou a manžela, prarodiče z obou stran a př...	
Út	27.4.	6.30	Za živé a + farníky	
St	28.4.	18.00	Za + Annemarii Golovou (výroční) a za + manžela Jindřicha	
Čt	29.4.	18.00	Za Ludmilu Rieglovou a rodiče	
Pá	30.4.	Záb 18.00	Za Huberta Kříže, dvojce rodiče, tři sestry a za duše v očistci	
So	1.5.	7.00	Za živé a + členy Bratrstva sv. Josefa	
Ne	2.5.	7.00	Za členy Živého růžence – B	Odpust
Ne	2.5.	Záb 8.30	Za Vileminu Balarinovou, za živou rodinu a přízeň	
Ne	2.5.	10.00	Za živé a + hasiče z Dolního Benešova a Zábřehu	Odpust

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI DUBNU

Sbírka na KNĚŽSKÝ SEMINÁŘ

– odesílá se celá na potřeby Kněžského semináře v Olomouci
– neděle 4. 4. 2021

Sbírka na OPRAVY – neděle 18. 4. 2021

Křížové cesty 2021

**At' „NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojné, a sváteční chvíle.**

KVĚTNÁ NEDĚLE - PAŠIJE

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypriána Lelka 74, Dolní Benešov 747 22
Připravuje „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohrálová, foto Věra Dudová
email: nas.nedelniczek@seznam.cz ; webové stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/>
Vychází vždy první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek.

Zapsáno do evidence periodického tisku ministerstva kultury pod číslem MK ČR E19917